

Forfatter: Laub, Hardenack Otto Conrad

Titel: BREV TIL: Mynster, Christian Peter Gutzon FRA: Laub, Hardenack Otto Conrad (1836-06-01)

Citation: Laub, Hardenack Otto Conrad: "BREV TIL: Mynster, Christian Peter Gutzon FRA: Laub, Hardenack Otto Conrad (1836-06-01)", i *Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (1. bind)*, Karl Sehønbergs, s. 48. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002252230-001-shoot-L0022522300010024.pdf> (tilgået 30. april 2024)

Anvendt udgave: Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (1. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

*Fra Otto Laub til Christian Mynster.
Ryslunge, 1. Juni 1836.*

Tak, Du kjære trofaste Ven, for Dine og Carolines Lykønskninger til vor lille Datters Ankomst. — —

Schleiermachers Prædikener har jeg efterhaanden haft til Laans fra Fader, og de have gjort et forunderligt s. 49 Indtryk paa mig (mange af dem har jeg ogsaa læst for Sanne). Hvorfor er ikke ethvert Menneske saaledes Herre over sine Ideer? Hvorfor skal Enkelte alene have denne mageløse Klarhed, dette rolige, besindige, uforstyrrede Blik ind i Sjælens Dybder? Hvorfor kan ikke enhver Præst extemporere? Skal ikke det, hvorom han taler, leve i ham? og skal det ikke gives ham i den samme Stund, hvad og hvorledes? Det har saa ofte trykket mig, naar jeg følte, at jeg stod paa Prædikestolen, og jeg da tillige følte, at hvert Ord kom lige ud af — Studerestuen. En Præst skal extemporere; det er min Overbevisning. Og dog skriver jeg, og lærer ordret (ofte med megen Besvær), og vil endnu blive ved, maaske i mange Aar, maaske altid. Men skal jeg fornægte mit Maal, fordi jeg altid maa blive tilbage for det? Jeg har ogsaa prøvet derpaa; jeg kunde ikke Andet; det var Onsdagsprædikenerne i Fasten, hvor jeg altid var sikker paa ikke at have Andre end mine Egne, hvor jeg altsaa ikke skulde forstyrres udenfra. Med enkelte af disse var jeg ligesaa tilfreds, som med mine bedste skrevne; og maaske har ingen af mine Prædikener i det Hele taget gjort saa godt et Indtryk; og jeg selv følte mig saa fri og vel, naar jeg først havde faaet vel begyndt. Disse Prædikener bleve i deres hele Anlæg — Du vil maaske neppe tro det — langt strengere end de andre, fordi her en strengere Skematiseren er langt nødvendigere for Hukommelsen; men i Udtrykket bleve de jo vistnok igjen langt løsere; og deri var det fornemmelig jeg erkjendte, at jeg endnu ikke var moden dertil. Søndagsprædikenerne skrev jeg og memorerede nøjagtigt, og de forekom mig ofte „so hölzern“. Siden har jeg kun gjort det Storebededag, s. 50 men vil ikke lægge det rent til Side, f. Ex. til næste Vinter.

Katekismusstriden og den dermed sammenhængende Sibbernske Korrespondance har ogsaa jeg fulgt, — naturligvis siden Kalkar er min Korrespondent og Literaturforsørger i Odense. Jeg kan ogsaa nok lide Lindbergs „Helligaand“, men naar han tror at kunne binde Aanden i et Ord og bruge dette som et Kriterium paa Anti-personalisterne, saa skulde man dog en Gang foreholde ham Analogien af det nu saa meget yndede og som Nomen proprium langt fuldkomnere dannede „Almenaanden“. Lindberg siger maaske, at det er Djævelen; men mon ogsaa de, som bruge Ordet, og paa dem kommer det dog her alene an, virkelig herved tænke sig et personligt Væsen? Sibberns Angreb paa Lindberg har, med al dets Uregjerlighed, dog noget saa Aabent og Ærligt og Grundalvorligt, at man ikke kan Andet end føle sig tiltrukket deraf. Men især forekommer Sibberns og Grundtvigs Korrespondance mig saa velgjørende midt i denne Tids spidse, kolde, egoistiske Polemik. Det er en Holmgang imellem to ærlige Danske; lad dem hugge til „med baade Hænder,“ derved blive de kun desto bedre Venner. Jeg venter virkelig, med Sibbern, at det maa føre til Noget, vel ikke strax og umiddelbart som Følge af disse Breve, men dog ved en saadan Aand, som de sigte til at vække. —

I Frørup lever man ved det Gamle, aldrig rigtig raske, især Moder, men dog saa fornøjede, naar man ser hverandre. Vi vente dem halvvejs i Dag. Zeuthen, som aldrig skriver Breve, er efter Lenes Sigende rask og fornøjet. — —

Jeg har begyndt paa Olshausens Kommentar til s. 51 Romerbrevet. Jeg tror vist, Du vil finde i den, hvad Du længes efter, det vil sige, for en Del. Thi naar kan man finde en Kommentar til Bibelen eller til en saa dyb Del af Bibelen, der ganske tilfredsstillende? Naar jeg i rigtig gode Timer kan se ret ind i saadanne Steder som f. Ex. Rom. 8 og Joh. 17, saa kan jeg aldrig sige, hvad jeg føler, og i en saadan Stemning kan jeg ikke prædike. Det er, som om jeg saae ned i Havet: Overfladen kan males, men Dybet aldrig. —

Din Otto Laub.